

Viorica Wiessman haastattelu

Muutama vuosi sitten romanialainen ystäväni Viorica, joka käänsi Ramana-kirjallisuutta romaniaksi, pyysi minua tekemään haastattelun sähköpostitse, jota hän voisi käyttää johdantona eräälle kirjoistani, joka aiotaan julkaista romaniaksi. Aloitimme kysymyksillä varhaisista vuosistani Tiruvannamalaissa, mutta jotenkin projekti jatkui ilman lopputulosta. Tämä on niin pitkälle, kuin pääsimme...

Kysymys: Voitko kuvata ensimmäistä vierailuasi Sri Ramanasramamissa? Aivan ensimmäinen päivä, kellonaika, ensimmäiset tunteet, tunteet, tapahtumat, ensimmäiset tapaamasi ihmiset, ensivaikutelmat, odotukset, pettymykset, kokemukset jne.

David: Kun matkustin Tiruvannamalaihin ensimmäistä kertaa, minulla ei ollut aavistustakaan, mitä löytäisin määränpästäni. Olin löytänyt ensimmäiset Ramana-kirjat - Arthur Osbornen kirjoittamat ja muokkaamat - paikallisesta yliopistokirjakaupastani vuonna 1974. Pyysin yhtä siellä henkilökunnasta olevaa tilaamaan kaikki muut Bhagavanin kirjat, jotka olivat hänen muistiinpanoissaan, mutta kirjakauppa ei saanut vastausta Ramanasramamilta, kustantajalta. Oletin, että asramia ei enää ollut. Kirjat, jotka luin ilmestyivät ensimmäisen kerran 1950-luvun alussa. Oletin, että Bhagavanin kuoltua asram oli lakannut olemasta instituutio, jossa ihmiset vierailivat ja jossa he asuivat.

Koska tiedän, että tämä oli ajatusprosessini, minusta on outoa, kun katson taaksepäin, että olin niin päättäväinen tulla Tiruvannamalaihin. Tulin Intiaan Yhdistyneestä Kuningaskunnasta busseilla ja junilla, matkalla, joka kesti hieman yli kaksi viikkoa. En pysähtynyt liikaa eri paikkoihin matkalla. Olin tehnyt matkan Intiaan aiemmin, vuonna 1972, ja vietin kuukausia nauttien kaikista paikoista. Tällä kertaa tiesin, että halusin olla vain Intiassa. 1970-luvulla maitse matkustaminen oli paljon halvempaa kuin ostaa lentolippu. Minulla ei ollut paljon rahaa ja halusin matkan kestävän mahdollisimman pitkään.

Kun olin saapunut Delhiin, huomasin, että Chennaihin ei mennyt junia kahteen viikkoon. Ne olivat kaikki varattu kesälomamatkailijoille. Oli toukokuu 1976. Se oli keskikesän aika ja minulla ei ollut halua olla Delhissä kahden viikon ajan, jotka joutuisin odottamaan junaan pääsemistä.

Kävin Motilal Banarsidas -kirjakaupassa vanhassa Delhissä ja löysin sieltä ilokseni kaikki kirjat, jotka olin aiemmin nähnyt vain alaviitteinä Osbornen kirjoista. Ostin noin kymmenen asramin kirjaa, mukaan lukien 'Talks with Sri Ramana Maharshi', 'Day by Day with Bhagavan', 'Letters from Sri Ramanasramam' ja niin edelleen. Varustettu selkäpakkauksella, joka oli täynnä jännittävää lukumateriaalia, otin bussin Manaliin, joka on Delhistä pohjoiseen. Luulen, että matka kesti noin neljätoista tuntia, mutta se oli sen arvoista. Pääsin 180 metriä ylös vuorelle silloisen vielä pienen kylän laitamilta. Vuokrasin huoneen noin kahden meripeninkulman päässä Manalista ja vietin 10–12 loistavaa päivää istuessani vuoristossa ja metsissä, uppoutuneena Ramana-kirjallisuuden parissa, joita en ollut ennen lukenut.

Toisinaan ihmiset kysyivät minulta, miksi olin tullut Intiaan. Kun kerroin olevani pyhiinvaellusmatkalla Tiruvannamalaihin, kukaan ei ollut koskaan kuullut joko paikasta tai Bhagavanista.

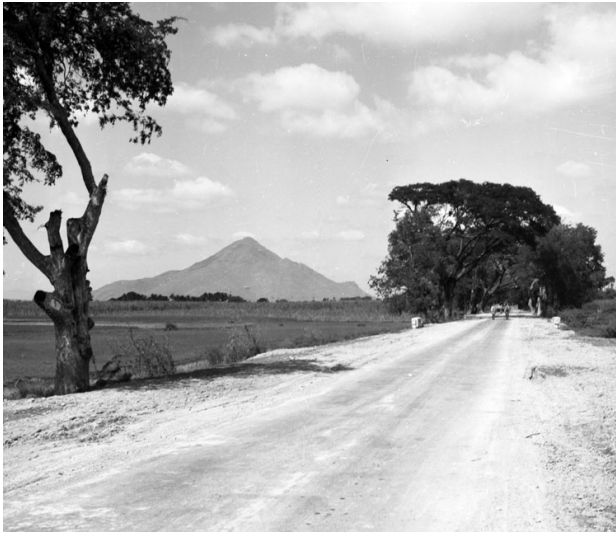
Muistan yhden sadhun, jolle näytin Bhagavanin kirjan "kieroavan" minua ylimielisyydestä sanoen, että olin tyypillinen ulkomaalainen, joka luuli tietävänsä kaiken. Näytin hänelle vain kirjan ja sanoin, että olin matkalla Ramana Maharshin asramiin. Hänellä ei ollut aavistustakaan kuka Bhagavan voisi olla, eikä hän välittänyt.

Delhi-Chennai junamatka kesti noin viisikymmentäviisi tuntia, paljon enemmän kuin aikataulun mukainen aika ennusti. Se pysähtyi tai oli juuttunut tuntikausia monissa syrjäisissä paikoissa. Olin ylimmässä kerrossängyssä, noin kahdeksantoista tuuman päässä teräskatosta, lukemassa kirjaani. Oli keskikesä. Aina kun juna pysähtyi, katon säteilevä lämpö sai minut hikoilemaan sekunneissa. Kattotuulettimet eivät vain voineet pysyä mukana. Siihen mennessä, kun saavuimme Chennaihin, en ollut tarvittavassa kunnossa kohtaamaan uutta matkaa, joten jäin päiväksi ja yöksi halpaan hotelliin lähellä rautatieasemaa.

Jossain vaiheessa toipumispäiväni kuluessa löysin itseni rannalla lukemassa yhtä uusista Ramana-kirjoistani. Joku tuli luokseni, huomasi lukemani ja aloitti keskustelun. Hän mainitsi, että hän oli ollut itse Ramanasramamissa muutama viikko aiemmin. Tässä vaiheessa olin matkustanut reilusti yli kuukauden. Olin kulkenut noin 9600 kilometriä ja olin vain viiden tunnin bussimatkan päässä määränpäästäni. Tämä oli kuitenkin ensimmäinen vahvistus, jonka minulla oli ollut siitä, että todella oli paikka nimeltä Ramanasramam, jossa palvojat voisivat käydä. Tiesin, että siellä olisi hauta, jota voisin kunnioittaa, mutta sain ensimmäisen kerran tiedon siitä, että siellä oli myös toimiva asram.

Lähdin varhain aamubussilla seuraavana päivänä. Minulla ei ollut aavistustakaan, kuinka pitkä matka olisi, ja tuntikausia tien varrella ei ollut merkkejä siitä, kuinka kaukana Tiruvannamalai voisi olla. Kuitenkin, kun bussi ohitti Tindivanamin, Tiruvannamalain (ja muiden reitin kaupunkien) kilometrimerkit jatkoivat nousta muutaman minuutin välein. Muistan edelleen kasvavan jännityksen tunteen, kun numerot laskivat: 35 km, 28 km, 24 km ja niin edelleen. Tiedän nyt, että Arunachala on näkyvissä noin 24 km päässä tien varrella, mutta ensimmäisellä vierailullani en voinut olla varma, katsoinko todella vuorta vai ei. Kun etäisyys laski yksittäisiin lukuihin, tiesin, että katson todella Arunachalaa ensimmäistä kertaa.

Arunachalaa lähestymässä 1960-luvulla,
noin 15 km Tiruvannamalaista Tindivanam tiellä.



Kävelin vanhalta linja-autoasemalta (lähellä rautatieasemaa nykyisin) kaupunkiin ja söin lounaan. Se oli 17. kesäkuuta 1976. Söin paikassa nimeltä The Modern Café, joka on voinut olla moderni viisikymmentä vuotta aikaisemmin, mutta tulopäivänäni se oli vain hikinen ja epämukava. En kuitenkaan välittänyt. Tiesin, että olin vain muutaman minuutin päässä Ramanasramamista. Luulen, että olisin kävellyt asramiin, jos olisin tiennyt missä se oli. Pidin kävelystä kaikkialla nuorena, jopa kovassa kuumuudessa

raskaan repun kanssa. Sen sijaan tervehdin pyöräriksaa, joka polki minut hitaasti kaupungin läpi.

Tarkkailin jatkuvasti tien reunoja merkkien havaitsemiseksi siitä, että olin lähestymässä määränpäätäni. Ensimmäinen merkki oli maalattu kyltti, joka osoitti sivutielle "Ma Taleyarkhan". Muistin hänen nimensä yhdestä Osbornen kirjasta, ja kun muistin, fyysinen väristys kävi läpi kehoni. Tiesin, että minun täytyi olla lähellä.

Koska asram oli vain noin 200 metrin päässä tästä kyltistä, löysin itseni pian seisomaan toimistossa ja kysyin, voisinko jäädä.

'Kuinka pitkäksi aikaa?' joku kysyi.

'Muutamaksi viikoksi,' vastasin.

Spontaani naurun purkaus kierteli toimistossa. Luulen, että he olivat yhdessä huvittuneita tämän ulkomaalaisen häpeämättömyydestä, joka oli juuri kävellyt sisään ja pyytänyt niin pitkää oleskelua. En tiennyt silloin, että sääntö oli kolme päivää uusille ihmisille, joita he eivät tunteneet. Nykyään ketään ei oteta vastaan, ellei hän ole kirjoittanut etukäteen. Tuolloin toimisto oli vain yksi huone, jossa kolme tai neljä työntekijää istui jalat ristissä lattialla matalien, kaltevien pöytien takana. Kaikki kuulivat toisten asiat.

Feroze Taleyarkhan



Balaram Reddy



Kun nauru loppui, minulle sanottiin ”Kolme päivää”, ja mies kutsuttiin viemään minut huoneeseeni. Minulle annettiin se, jossa Balaram Reddy ja Venkataraman (asramin presidentti) viettivät myöhemmin monta vuotta. Se oli paljon primitiivisempi, kun asuin siellä. Siellä oli sänky ja tuuletin, mutta ei kylpyhuonetta tai wc:tä.

Olin laittanut elämäni tauolle tullakseni Intiaan tälle pyhiinvaellukselle. Olin matkustanut viikkoja päästäkseni tähän paikkaan, mutta minulle kerrottiin, että voisin olla vain kolme päivää. Jotenkin se ei häirinnyt minua lainkaan. Pelkällä olemassaolollaan asram oli ylittänyt odotukseni. Minulla oli ollut toistuva fantasia, kun matkustin Aasian halki käännettyäni Tiruvannamalahin ja joutuessani tunkeutumaan viidakon läpi hautakivelle, jossa oli Bhagavanin nimi. Siksi olin iloinen siitä, että laitos oli edelleen toiminnassa, vaikkei se ollutkaan kovin vieraanvarainen uusille ihmisille.

Muutaman minuutin kuluttua siitä, kun minut saatettiin huoneeseeni, huomasin käveleväni asramin ympärillä etsimässä Bhagavanin samadhiä. Halusin kunnioittaa ja ilmoittaa saapumisestani mahdollisimman pian. Valitettavasti oli keskipäivä. Kaikki suuret rakennukset olivat lukittuina, eikä missään niistä ollut kylttejä. Ne ilmestyivät vasta 1980-luvulla. Muutamat ihmiset, jotka näin, makasivat kaikki maassa ja pitivät tavallista siestää. Oli noin klo 14. kuumana kesäpäivänä. Koska ei ollut kylttejä, jotka auttaisivat minua, eikä keneltäkään voinut kysyä ohjeita, vaelsin melko päämäärättömästi noin viidentoista minuutin ajan yrittäen selvittää, mikä kukin rakennus voisi olla. Olin jonkin verran epä tietoinen, koska minulla ei ollut aavistustakaan miltä hindu samadhi voisi näyttää. Lopulta - ja nauran aina, kun muistan tämän - päätin, että Chinnaswamin samadhin on oltava Bhagavanin. Menin siihen ja tein siellä täyspitkän kumartelun maassa. Jos asramissa olisi ollut tuolloin enemmän hereillä olevia ihmisiä, olen varma, että tekoni olisi otettu vastaan uudella naurukierroksella.

Jatkaessani hämmäntävää kiertuetta asramin rakennuksissa tapasin toisen ulkomaalaisen, joka näytti tekevän samoin. Tapasin hänet keittiön oven ja varaston sisäänkäynnin välisessä tilassa. Hän halusi yrittää löytää Skandasram ja kysyi minulta, haluaisinko tulla hänen kanssaan. Olen hämmästynyt kirjoittaessani, että ajattelin, että kävely kilometri ylöspäin mäkeä kuumana kesäiltapäivänä oli minusta hauska ja toivottava tapa viettää aikaa, tartuin tilaisuuteen.

Skandasram 1980-luvulla.



En muista, miten tai keneltä onnistuimme saamaan reittiohjeet, mutta pian olimme kukkulalla. En myöskään muista paljon matkasta, mutta muistan istuneeni Skandasramissa ja mietiskelleeni noin 30 minuuttia. Luulen, että olin hieman liian innoissani ollakseni todella hiljainen, mutta muistan sen silti liikuttavana ja

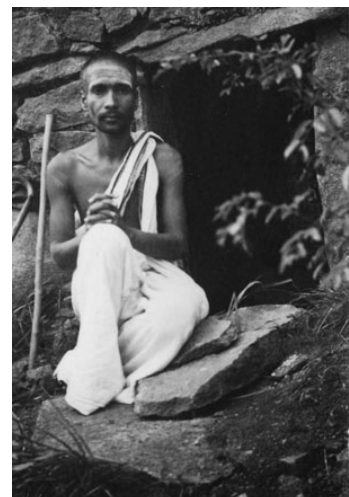
mieleenpainuvana tilaisuutena. Olin kirjautunut sisään Bhagavanin kanssa kumartamalla vahingossa Chinnaswamin samadhia, ja olin kirjautunut sisään Arunachalan kanssa kävelemällä sen rinteillä ja meditoimalla Skandasramissa. Päiväni ja saapumiseni tuntuivat jotenkin täydellisiltä.

Minulla ei ole paljon muistoja noista kolmesta ensimmäisestä päivästä. Muistan melkein tyhjän ruokasalin, joka oli edelleen jaettu brahmini- ja ei-brahmiini osioihin, kuten se oli Bhagavanin päivinä. Luulen, että ei-brahmiini puolella oli luultavasti vain 12-15 henkilöä. Se ei ollut kuin tänäpäivänä, kun satoja ihmisiä syötetään jokaisella aterialla. Muistan myös, että löysin vanhan salin ja omaksuin sen luontevaksi paikaksi olla. Ensimmäisinä kuukausina Arunachalassa vietin suurimman osan valveillaoloajastani siellä.

Toisena päivänä tapasin vanhan postimestarin Raja Iyerin. Tiesin, että minun oli löydettävä yöpymispaikka asramin ulkopuolella, joten pyysin häntä näyttämään minulle paikkoja. Tarkasteltuani muutamia mahdollisuuksia, Lucia Osborne otti minut lopulta sisään ja antoi minulle huoneen talonsa takana 30 Rs kuukaudessa. Vietin seuraavat 18 kuukautta siellä.

Kysymys: Matka Tiruvannamalaihin osoittaa vahvaa päättäväisyyttä päästä Ramanasramamiin. Kun sinulta kysyttiin, kuinka kauan haluat viipyä asramissa, vastasit muutama viikko. Entä mitkä olivat sinun suunnitelmasi ja odotukset siitä muutamasta viikosta, jonka aiot viettää siellä? Oliko sinulla niitä? Kuinka näit tulevan elämäsi Intiassa tuolloin? Mitä etsit todella? Kuinka asiat todella menivät? Kysyn, koska tuo ”muutama viikko” todella piteni eliniäksi.

Raja Iyer Arunachalan alemmilla rinteillä



Vastaus: En usko, että minulla oli odotuksia, koska minulla ei ollut aavistustakaan mitä odottaa. Muutaman viikon jakso oli hieman mielivaltaisen. En uskonut, että minulla olisi varaa jäädä sinne paljon kauemmaksi aikaa, enkä ehdottomasti ajatellut asua siellä. Minulla oli muutaman kuukauden aukko elämässäni, rahaa taskussa ja halu olla yhteydessä Bhagavaniin.

Olin viettänyt suurimman osan edellisestä vuodesta Irlannissa harjoittamalla itsetutkimusta pienessä vuokratalossa ja kasvattamalla suurimman osan omasta ruoastani. Minun piti luopua asumisesta siellä, koska vuokralainen, joka oli mennyt asumaan Australiaan miehensä kanssa, halusi saada sen takaisin. Hänen miehensä oli joutunut suuronnettomuuteen, ja ilman sairausvakuutusta hänen täytyi myydä talo maksaakseen laskunsa. Menin sitten Israeliin muutamaksi kuukaudeksi lähinnä siksi, että en halunnut kokea kylmää ja märkää talvea Isossa-Britanniassa tai Irlannissa. Suunnitelmani oli palata toiseen taloon Irlannissa, kun olin saanut Israelin rupeaman päätökseen ja suorittanut pyhiinvaelluksen Intiassa.

Mitä minä etsin? En usko, että etsin mitään. Tunsin vain vastustamattoman halun tulla Tiruvannamalaihin ottamaan yhteyttä paikkaan, jossa Bhagavan asui suurimman osan elämästään. Jälkeen päin katsottuna, se tuntuu niin oudolta ja eriskummalliselta asialta, jonka tein. Olen varma, että minulla oli tuolloin syitä, jotka olivat minusta järkeviä, mutta katsoen taaksepäin en muista mitään järkeviä syitä.

Jälkikäteen sanoisin, että Arunachala veti minut tänne, ja että syyt, jotka minulla sillä hetkellä olisi voinut olla, olivat vain mieleni yritys rakentaa johdonmukainen kerronta ja oikeutetut perustelut päätökselle.

Muistan, että Bhagavan kertoi kerran vierailijalle, että Arunachalan voima tuo kaikki tänne, myös hänet. Aivomme saattavat miettiä järkevää syytä tai tekosytä mennä Arunachalaan, kun tuo voima on ilmennyt, mutta vuoren vetovoima on matkamme todellinen syy.

Joillakin meistä on käsikirjoitus, prarabdha, olla täällä. Keho ja mieli tuntevat vetovoiman, alkavat liikkua tähän suuntaan, minkä jälkeen mietimme järkevän syyn matkan perustelemiseksi.

Viime vuosina on ollut mielenkiintoisia kokeita neurotieteissä. On mahdollista seurata aivojen osia, jotka saavat kehon tekemään asioita, samalla kun tarkastetaan muita aivojen kulmia, jotka tekevät päätöksen toimintojen suorittamisesta. Paljon tutkijoiden hämmennykseen on havaittu, että keho alkaa suorittaa tekoa muutama sekunti ennen kuin päätös tehdä se ilmenee aivoissa. Tällä on melko hälyttäviä vaikutuksia uskoomme vapaaseen tahtoon. Näyttää siltä, että keholla on käsikirjoitus, että se alkaa suorittaa toimintansa ennen kuin sisällä oleva "minä" "päättää" tehdä ne. Jos kokeilut kestävät ajan testin, ne todistavat todellakin, että 'Minä olen tekijä' -idea on keinotekoinen rakenne, joka on vain ylläpitääkseen väärää ajatusta siitä, että olemme vastuussa kohtalostamme ja että voimme valita ja päättää mitä teemme tässä elämässä.

Joten jokin voima veti minut tänne ja piti minut täällä ja mieleni piti juosta perässä perustellakseen sitä.

Minulla ei kestänyt kauan rakastua tähän paikkaan. Melko varhain tiesin, että halusin pysyä tässä paikassa niin kauan kuin mahdollista. Jälleen, en tiedä miksi. Kuitenkin tätä vastaan oli toistuvasti tunne: "Minulla ei ole paljon rahaa. Ennemmin tai myöhemmin, minun on mentävä kotiin."

Kohtalolla oli kuitenkin muita suunnitelmia. Jossain vaiheessa ensimmäistä vuotta täällä ollessani kävelin Bhagavanin samadhin ympäri, kun minulle yhtäkkiä välähti: "Minun ei tarvitse mennä kotiin. Tämä on kotini. Minun ei tarvitse mennä yhtään minnekään."

Se oli kuin suuri paino olisi nostettu yhtäkkiä pois harteiltani. Minun ei tarvinnut mennä minnekään, koska olin löytänyt tieni 'kotiin'.

Kun asuin Lucknow'ssa, siellä oli nainen nimeltä Almira, joka oli tullut Havaijilta ollakseen Papajin kanssa. Hän oli tullut muutamaksi viikoksi, halusi jäädä pidempään, mutta hänellä oli lentolippu, joka oli käytettävä tietyssä ajan kuluessa.

Minä, Papaji ja Almira Lucknowssa vuonna 1996



Kun hän kertoi Papajille, hän vain totesi, 'Sinun lippusi on vanhentunut'.

'Ei,' hän vastasi, 'se on edelleen voimassa. Voin näyttää sinulle.'

Hän kieltäytyi katsomasta sitä, kun hän esitti sen. Kun hän yritti saada hänet lukemaan päivämäärän, hän heitti sen pois. Hän vain toisti aikaisemman lausuntonsa: 'Lippusi on vanhentunut.'

Lopulta Almira päätti, että hän aikoi antaa lipunsa loppua ja pysyä Lucknow'ssa.

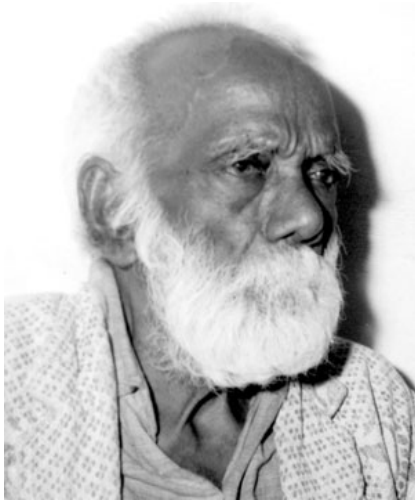
Kun hän kertoi Papajille päätöksestään, hän sanoi: 'Katso, minä sanoin sinulle. Lippusi on vanhentunut.'

Vanhentumisella ei ollut mitään tekemistä kalenterin kanssa. Papaji tiesi vain, että hänen oli tarkoitus jäädä Lucknowiin. Hän vietti yli viisi vuotta eikä lähtenyt vasta, kun Papajin kuollessa.

Minulla ei ollut lippua, joka oli painettu paperille, mutta minulla oli samanlainen ajatus, että minun on lähdettävä muutaman viikon sisällä saapumisestani. Olin varannut tarpeeksi rahaa palatakseni Yhdistyneeseen Kuningaskuntaan ja oletin, että minun on ostettava lippu palatakseni sinne, kun minulla ei ole enää rahaa elättää itseäni Tiruvannamalaissa. Tuo hetki samadhi-salissa sulatti itseni asettaman henkisen levottomuuden: että minun täytyi lähteä, kun en halunnut ja että aikani Arunachalassa oli rajallinen.

Luulen, että me kaikki tuhlaamme paljon aikaa ja energiaa tuskaillessamme valintojen ja päätösten tekemisestä elämässämme, koska luulemme olevamme vastuussa siitä, mitä meille tapahtuu ja uskomme edelleen, että meidän on suunniteltava muuttaa elämämme olosuhteita tai säilyttää ne sellaisina kuin ne ovat.

Ramaswami Pillai



Ramaswami Pillai kysyi kerran Bhagavanilta: 'Elämä on täynnä ilmeisiä valintoja. Tuhlaamme paljon energiaa ajatellessamme, mitä meidän pitäisi tehdä. Kun valinta tulee esiin, kuinka voimme tietää, onko meidän tehtävä jotain vai tuhlaako aikaamme ja ohjaamme itsemme väärään suuntaan.'

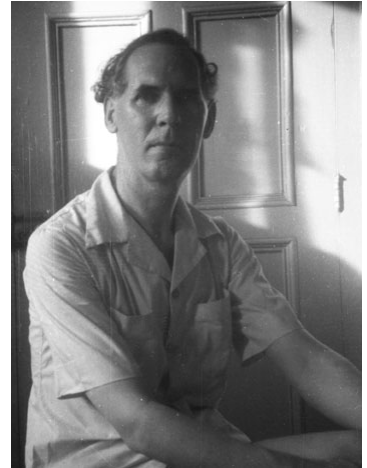
Ennen kuin annan Bhagavanin vastauksen, minun on sanottava, että Tamil Nadussa kohtalo ajatellaan usein kuormana, jota kantaa päänsä päällä.

Bhagavan sanoi hänelle: 'Heitä se pois kolme kertaa. Jos se hyppää kolme kertaa takaisin, sinun on tehtävä se.'

Jos meillä on mieli, emme voi tietää, mitkä asiat on tarkoitettu meille. Jnani saattaa nähdä ja tietää ja hän saattaa jopa kertoa meille, jos olemme onnekkaita. Loput meistä kompastuvat vain tekemällä suunnitelmia ja ajattelemme, että olemme vastuussa tulevista tapahtumista.

Minun oli tarkoitus olla Tiruvannamalaissa. Pelkkä jälkiviisaus kertoo sen minulle. 'Heitin sen pääni päältä' muutaman kerran, mutta se hyppäsi aina takaisin. Useaan otteeseen yritin olla jossain muualla, mutta se ei koskaan onnistuneet pitkäksi aikaa. Ennemmin tai myöhemmin löysin aina itseni Arunachalan juurelta.

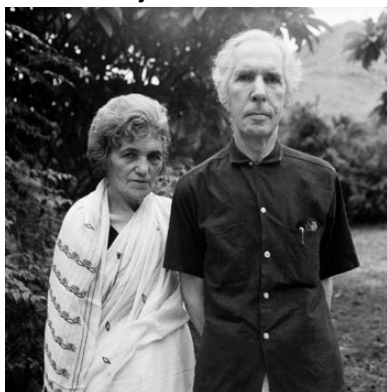
Arthur Osborne



Kysymys: Mainitsit toisaalla, että ollessasi vielä Englannissa ja ennen ensimmäistä vierailua Sri Ramanasramamissa, tutustumisesi Ramana Maharshin opetuksiin kävi Arthur Osbornen kirjan, 'The Teachings of Ramana Maharshi in his Own Words' kautta. Ja yllätys! Olet juuri saapunut Tiruvannamalaihin ja kolmen päivän kuluttua, jonka sait olla asramissa uutena tulijana, vietit seuraavat kahdeksantoista kuukautta Arthur Osbornen kotona, vaikka hän itse oli kuollut muutama vuosi aiemmin. Olet kirjoittanut Sri Ramanan elämästä, opetuksista ja hänen palvojistaan siitä lähtien. Ulkopuoliselle tarkkailijalle, ottaen huomioon työn, jota molemmat olette tehneet, että sinun kohtalosi näyttää samalta kuin Osbornen ja on jatkoa teidän molempien tekemästä työstä. Ihmettelen sattumaa. Vaikuttaa siltä, että valitsit tuon huoneen Lucia Osbornen talossa useiden muiden mahdollisuuksien joukosta, jatkoit Arthur Osbornen työn parissa. Voisitko kertoa meille lisää tuosta ajanjaksosta elämässäsi? Olisi mielenkiintoista tietää enemmän myös Lucia Osbornesta.

Vastaus: Ensinnäkin en 'valinnut' jäädä Osborne taloon. Kuten sanoin aiemmin, Raja Iyer vei minut tapaamaan muutamia asramin lähellä asuneita ihmisiä, joista yksi oli Lucia Osborne. Sitten hän näytti minulle naapurustoa ja huomautti vuokrattavista paikoista. Emme voineet ottaa yhteyttä joidenkin huoneiden omistajiin, jotka näimme tällä lyhyellä kiertueella, mutta rouva Osborne lupasi tehdä sen minulle. Noina päivinä yöpymispaikkoja oli hyvin vähän; ehkä neljä tai viisi vaihtoehtoa, jotka yhdessä sisälsivät noin kymmenen vuokrattavaa huonetta. Sillä ei ollut merkitystä silloin, koska asramin läheisyydessä oli harvoin yli kymmenen ihmistä, jotka halusivat vuokrata huoneen. Luulen, että asramin lähellä oli luultavasti viisi tai kuusi ulkomaalaista, kun tulin. Seuraavan vuosien aikana luvut eivät kasvaneet niin paljon, edes talvella, jolloin suurin osa ihmisistä tulee.

Lucia ja Arthur Osborne



Kiertueen lopussa rouva Osborne sanoi vain: 'Tuo laukkusi tänne sinä päivänä, kun lähdet asramista, ja minä näytän sinulle, minkä huoneen olen varannut sinulle.' Ilmestyin lounaan jälkeen päivänä, jona minun oli poistuttava asramista. Keskustelimme noin tunnin hänen verannallaan, kun ihmettelin, milloin aiomme päästä eteenpäin asiassa, jossa minulle näytetään missä aion nukkua sinä yönä. Lopulta hän sanoi 'Tule kanssani' ja vei minut huoneeseen talonsa takaosassa, jota en ollut koskaan ennen nähnyt.

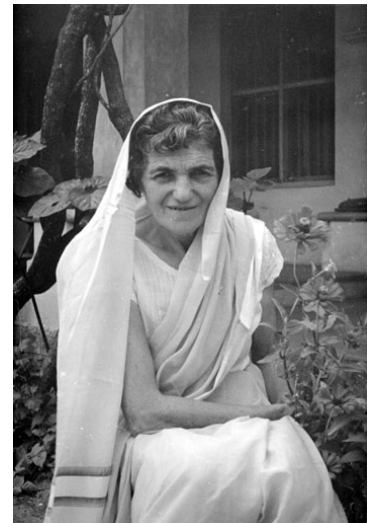
'Voit jäädä tänne,' hän sanoi. 'Se tekee Rs 30 kuukaudessa.'

Hyväksyin ja muutin heti. Jälkikäteen luulen, että keskustelutunti oli jonkinlainen haastattelu, jonka lopulta läpäisin. Jos olisin epäonnistunut, minut olisi todennäköisesti viety johonkin muuhun paikkaan, joka minulle oli näytetty ensimmäisellä vierailullani. Joten, mielestäni olisi oikeampaa sanoa, että hän valitsi minut, eikä päinvastoin.

Sanoit: 'Vaikuttaa siltä, että valitessasi Lucia Osbornen talossa olevan huoneen useista muista mahdollisista vaihtoehdoista, jatkoit Arthur Osbornen työtä.

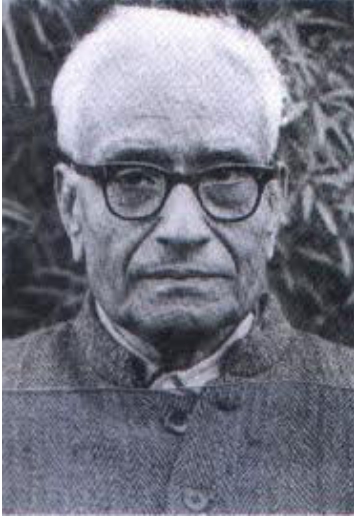
Selitin juuri, etten päättänyt jäädä Osborne taloon. Mielestäni on myös totta, että en päättänyt jatkaa Osbornen kirjallista työtä Bhagavanin parissa. Kahdeksantoista kuukauden aikana, jonka vietin siinä talossa, en kirjoittanut muuta kuin satunnaista kirjettä. Useimpien iltojen ajan kuulin Lucia Osbornen paukuttavan vanhaa käsikirjoituskonettaan yrittäen saada päätökseen Arthurin aloittaman omaelämäkerran, joka oli vielä täysin kesken, kun hän kuoli vuonna 1970. Se ei kuitenkaan innoittanut minua kirjoittamaan mitään. Itse asiassa muistan kertoneeni rouva Osborneille eräänä päivänä, että kaikki Ramanasramamiin tulleet näyttivät ajattelevan, että heidän täytyi kirjoittaa kirja siitä, mitä tapahtui heidän ollessaan täällä. Minusta tuntui tuolloin hieman huvittavalta, että niin monet ihmiset innostuivat kirjoittamaan kokemuksistaan. Olin tietysti lukenut kaikki vanhojen palvojien kirjoitukset, jotka olivat tuolloin painettuna, mutta en missään vaiheessa ajatellut, että minulla olisi jotain omaa kirjoitettavana.

Lucia Osborne



Aloitin kirjoittamaan vasta vähintään vuoden kuluttua siitä, kun lähdin talosta. Olin vapaaehtoisesti huolehtinut asramin kirjastosta. Kustantajat, jotka halusivat kirjojensa tarkistettavan Mountain Pathissa, olivat lahjoittaneet monet uudemmissa kirjoista asramille. Aloin huolehtia lehden kirjan arvostelu osastosta ja tehdä itse satunnaisia katsauksia yksinkertaisesti varmistaakseni, että asramiin tulee runsaasti kirjoja.

Prof. K. Swaminathan



Noin vuonna 1979 professori K. Swaminathan, joka oli tuolloin vasta Mountain Mountainin toimituskomitean jäsen, tuli asramiin vierailulle. Hänellä oli muodostumassa kaihi ja lukeminen oli hankalaa. Hän pyysi minua lukemaan osan lähetetystä materiaalista. Kun luin kirjoittamani arvostelun - melko lyhyen, ehkä vain kaksi kappaletta -, hän ylisti sitä kiivaasti.

Sitten hän katosi asramin toimistoon ja tuli viiden minuutin kuluttua esiin sanoen, että olen nyt itse toimituskunnan jäsen. Silloinkaan ei tullut mieleeni, että minun pitäisi kirjoittaa mitään omaperäistä.

Noin vuotta myöhemmin Nisargadatta Maharaj kysyi minulta, mitä tein Ramanasramamissa. Kun sisällytin kirjankatselmukset osaksi toimintaani, hän vilkaisi minua ja sanoi hyvin voimakkaasti: 'Miksi et kirjoita opetuksista? Opetuksista kirjoittaminen on erittäin tärkeää.'

Muistan yllättyneeni ensinnäkin siksi, että oli epätavallista, että hän käski ihmisiä kirjoittamaan, ja toiseksi koska minulle ei ollut koskaan tullut mieleeni, että minulla olisi jotain sanottavaa hänen tai Bhagavanin opetuksista. Oletan, että jälkikäteen hän näki, että minulla oli jonkinlainen kohtalo tällä alalla ja antamalla tämän vahvan suosituksen hän luultavasti tunsu antavansa minulle töytäisyn oikeaan suuntaan.



Nisargadatta Maharaj

Palatakseni nyt ehdotukseesi, että jakaisin muutaman muiston Lucia Osbornesta, minun on sanottava, että opin hänestä hyvin vähän kahdeksantoista kuukauden aikana, kun jäin hänen taloonsa. Se ei johdu siitä, että hän oli hillitty tai haluton puhumaan: se oli yksinkertaisesti se, että tuolloin minua kiinnosti hyvin vähän tapaamieni palvojen henkilökohtaiset tarinat ja tarinat. Noihin aikoihin ympärillä oli niin paljon ihmisiä, että olisin voinut puhua ja saada hyödyllistä tietoa, mutta ajatus pyytää heitä kertomaan minulle Bhagavanin kanssa vietetystä ajasta ei koskaan tullut mieleeni. Esimerkiksi Sadhu Natanananda asui noin 50 metrin päässä minusta asuessani Osbornen talossa, mutta en koskaan edes puhunut hänelle. Ohittaisimme toisillemme kadulla matkalla omiin huoneisiimme, nyökkäsimme toisinaan lausumattoman tervehdysten ja jatkoimme sitten omia tietämme. Kuulin hänen puhuvan ensimmäistä kertaa noin kaksi viikkoa sitten, kun näin vanhan ranskalaisen Intia dokumenttielokuvan, jonka Louis Malle teki 60-luvulla ja joka sisälsi muutaman minuutin Ramanasramamista. Sadhu Natanananda esiintyi siinä ja puhui lyhyesti Bhagavanin opetuksista.

Sadhu Natanananda



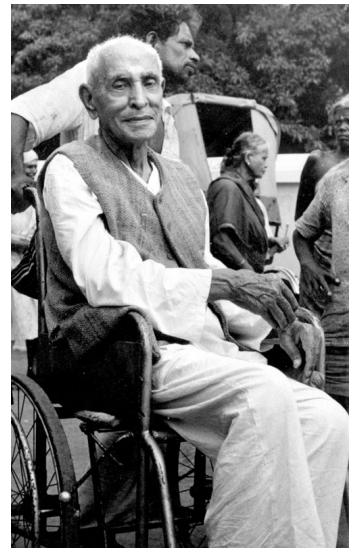
Kun muutin Ramanasramamiin 70-luvun lopulla, päädyin S. S. Cohenin viereiseen huoneeseen. Sama tapahtui myös siellä. Tervehdin häntä silloin tällöin ja kysyin toisinaan hänen terveydestään, koska hän oli vanha ja hauras, mutta en koskaan pyytänyt häntä puhumaan Bhagavanin kanssa vietetystä ajasta.

Kun saavuin ensimmäisen kerran asramiin vuonna 1976, olin kysynyt häneltä, mistä hän oli kotoisin.

Hän nauroi ja sanoi: "Viimeksi, kun olin siellä, sitä kutsuttiin" Turkin Mesopotamiaksi", josta päätin, että hän oli asunut Irakissa ennen ensimmäistä maailmansotaa alueella, jota hallinnoi vanha Ottomaanien valtakunta. Se oli henkilökohtaisten kyselyni laajuus.

Olen alkanut katua sitä, että uteliaisuuteni puuttui täydellisesti ensimmäisinä vuosina asramissa. Annan teille esimerkin siitä, miksi se häiritsee minua. Olen alkanut tutkia Maurice Frydmanin elämää ja toivon voivani kirjoittaa hänestä kirjan, jos kerään riittävästi materiaalia. Hän oli Puolan juutalainen palvoja, samoin kuin Lucia Osborne. Hän vieraili Osborneilla monta kertaa ja epäilemättä jakoi monia tarinoita Bhagavanista ja Puolan elämästä 20- ja 30-luvuilla. Minulle ei koskaan tullut mieleeni kysyä hänestä. Toinen juutalainen S. S. Cohen tunsikin myös Mauricen. Kun hän asui Velloressa, kaupungissa noin 80 km Tiruvannamalaista pohjoiseen, Cohen oli Mauricen adoptoidun tyttären Maggien huoltaja, joka opiskeli sitten CMC Medical College opistossa. Olen varma, että hän olisi voinut antaa minulle valtavan määrän tietoa Mauricesta, jos olisin vaivautunut esittämään kyseisen aiheen. Sitten siellä oli Bangalossa Bhagavanin palvoja nimeltä K.Ramaswami. Hän oli yksi Mauricen vanhimmista ystävistä ja oli läsnä hänen kuollessaan Mumbaissa vuonna 1976. 1930-luvulla hän työskenteli sähkötehtaalla, jota Maurice johti Mysoren Maharadan puolesta. Tunsin Ramaswamin hyvin ja kävin jopa muutaman kerran hänen kotonaan Bangalossa. Mutta kuten kaikkien muiden mainitsemieni ihmisten kohdalla, minulle ei koskaan tullut mieleeni pyytää tarinoita tai tietoja Mauricesta.

S. S. Cohen



Maurice Frydman syöttämässä apinoita
Ramanasramamissa 30-luvulla.

Viime kuukausina olen heittänyt verkkojani kaikkiin suuntiin etsimällä ihmisiä, joilla oli henkilökohtainen yhteys Mauriceen. Olen onnistunut löytämään muutaman vanhuksen, joista osa on 90-vuotiaita. Työni olisi ollut paljon helpompaa, jos olisin käyttänyt mahdollisuuksia, jotka olivat käytettävissäni 1970-luvulla ja 80-luvun alussa.



Viswanatha Swami



Ainoa tarina, jonka muistan kuulleen Frydmanista vanhoilta palvojilta, jotka olivat läsnä asramissa 1970-luvulla, tuli Viswanatha Swamilta, eräs toinen, jonka kanssa toivon nyt viettäneeni enemmän aikaa ja puhunut enemmän hänen kanssaan. Hän mainitsi kerran rennosti, että Frydman oli vähän käytännön pilailija, joka kerran istui iasramin portin lähellä olevan iluppai-puun oksalla ja pudotti tavaroita sen alla kulkevien palvojen päähän. Se ei ole kovin suuri tarina, kun otetaan huomioon se runsas materiaali, jonka on täytynyt olla tuolloin siellä olleiden ihmisten muistissa.

Koska kysyit Lucia Osbornesta, mielessäni on aina ollut yksi tarina. Kun hän päätti mennä naimisiin ei-juutalaisen Arthurin kanssa, hänen isänsä oli niin vihainen, että hän järjesti paikallisella naapurustollaan kulkueen, johon kaikki perheenjäsenet pakotettiin osallistumaan. Hän marssi edellä, johtaen koko perhettään, kädessään iso juliste, jossa luki: 'Lucia ei ole enää tyttäreni. Tästä lähtien kukaan ei mainitse hänen nimeään.'

Hänen avioliitonsa Arthurin kanssa pelasti Lucian holokaustista. Toisen maailmansodan lopussa, kun Lucia oli turvassa Ramanasramamissa ja odotti Arthurin saapumista Thaimaasta, vain yksi niistä matkalla olleista ihmisistä oli vielä elossa.



Lucia ei puhunut paljon menneisyydestään.

Tämän tarinan minulle kertoi puolalainen naapurini

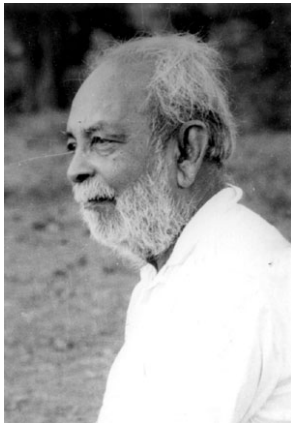
Buday, joka oli säännöllinen vierailija. En itse saanut paljon tietoa häneltä.

Voisin kertoa teille hänen ruokavalion erityispiirteistään, että hän kertoi minulle, että hänellä oli ollut kolmekymmentä kissaa kolmenkymmenen kolmen vuoden aikana Intiassa, että hän oli saanut lyijymyrkytyksen käyttäessään liikaa lyijypohjaista maalia taiteilijavuosiensa aikana, että hän oli amatööri homeopaatti ja niin edelleen. Voisin kertoa sinulle paljon vähäpätöisiä, arkisia asioita, joita keräilin muistiin jakaessani talon hänen kanssaan. En voi kertoa sinulle tarinoita hänestä itsestään ja Bhagavanista, en voi tehdä sitä, koska jotenkin en koskaan vaivautunut kysymään.

Kysymys: Voisitko rakentaa kuvaa Sri Ramanasramamista noihin aikoihin? Siellä on oltava joitain palvojia, jotka jatkoivat asumista siellä Sri Ramanan mahasamadhin jälkeen ja jotka tunsivat hänet hyvin. Jotkut heistä ovat melko tunnettuja, koska heidän tarinansa on tallennettu. Onko sinulla jotain omaa lisättävää? Oliko heidän joukossaan ketään, jonka kanssa olit erityisen läheinen? Oliko elämä asramissa noina aikoina millään tavalla erilainen kuin nykyään?

Vastaus: Elämä asramissa ja sen ympäristössä oli noina päivinä paljon hitaampaa ja hiljaisempaa. Liikennettä ei ollut paljon ja julkinen liikenne koostui pääosin pyöräriksoista, jotka kaikki ovat kadonneet nyt. Autoriksat olivat tuntemattomia ja ainoa vaihtoehto pyöräriksoille, olivat harvat jäljellä olevat hevosekärryt. Eräs ystäväni, joka saapui 1960-luvulla, kertoi minulle, että alkuvuosina täällä hän tunsii olonsa niin uniseksi kesäisenä iltapäivän ostosmatkalla kaupunkiin, että hän vain makasi yhdellä teillä ja otti tirsat. Luulen, ettei kukaan kokeilisi sitä nykyään.

Challam



Ensimmäisten vuosien aikana Bhagavanin kuoleman jälkeen oli vielä hiljaisempaa. Chalam on kirjoittanut, että hänellä oli ainoa jäljellä oleva asutettu talo Ramana Nagarissa. Hän totesi, että muiden talojen omistajien hylkäämissä taloissa oli ryöstöjä päivänvalossa ja että leopardit kävelivät tyhjiä kaduilla. Tämä raportti on sikäli kuin tiedän, viimeinen kerta, kun kukaan kirjoitti, että leopardia oli havaittu Tiruvannamalaissa.

Paul Brunton Bhagavanin kanssa vuonna 1930

Kaikki, jotka ovat olleet täällä pitkään, riippumatta siitä, milloin he saapuivat, tietävät, että heidän tullessaan oli paljon hiljaisempaa. Joka vuosi se muuttuu vilkkaammaksi ja meluisemmaksi. Paul Brunton kutsui Ramanasramamia "viidakon erakkolaksi" 30-luvun alussa. Kukaan ei kutsuisi sitä sellaiseksi tänään.



Tein pradakshinan Sadhu Omin kanssa noin vuonna 1980. Palasimme Ramanasramamiin pitkin Pai Gopuram katu, tietä, joka kulkee temppelin takaosaa pitkin kukkulan juurella. Hän kertoi minulle, että kun hän tuli ensimmäisen kerran 1940-luvulla, tällä tiellä ei ollut lainkaan taloja. Nyt se on vilkas kaupunkikatu. Kanakammal on kirjoittanut, että kun hän saapui 1940-luvun puolivälissä, Tiruvannamalin kaupungin ja Ramanasramamin välissä oli vielä metsää.

Kanakammal



Palatakseni takaisin, muistan yllättyneeni, kun Annamalai Swami kertoi minulle, että asramissa oli vain yksi polkupyörä 1930-luvulla ja että se oli varattu kaupunkimatkaille. Kun hänen täytyi mennä Adi-annamalaihin tilaamaan kiviä asram-rakennuksiin, hän käveli neljä kilometriä siellä oleviin graniittilouhoksiin tilauksen tekemiseksi ja suoritti sitten pradakshinansa kävelemällä neljän kilometriä kotiin. Kuten sanoin, elämän vauhti oli täällä niin hitaampi vuosikymmenien ajan. Palaa sata vuotta taaksepäin ja sinulla on bhaktaja, kuten Akhilandamma ja Mastan, kävelemässä 40 km pyhiinvaelluksilla nähdäkseen Bhagavanin, palvelemalla häntä muutaman päivän ja kävelemällä sitten kotiin.

Bhagavanin parturi Natesan käveli jokaisella täysikuupäivänä 33 km päästä Polurista, ajeli Bhagavanin pään, teki pradakshinan ja käveli sitten taas kotiin. Hän jatkoi kuukausittaista kävelyään, kunnes hän oli jo seitsemänkymmentä.

Adi-annamalai kivikaivos ja Arunachala taustalla



Minulla oli tapana kävellä kaikkialla, kun tulin tänne, eikä ajatellut siinä olevan mitään ihmeellistä. Menin kaupunkiin kerran viikossa ostamaan kaiken mitä tarvitsin. Olin vähän sadhu noina päivinä. En usko, että olen käyttänyt jalkineita vuosiin sen jälkeen, kun tulin tänne ja käytin yleensä vain dhotia. Olin parrakas ja kesällä olin usein ilman paitaa.

Bangalore tien ja Kanji tien välinen pradakshina tie oli vielä vain mutareitti, kun tulin ensimmäisen kerran. Se oli hiljainen, autio tieosuus. Kauppoja ei ollut ja jopa temppelit olivat tyhjillään. Jonakin päivänä voit kävellä kilometrin tai enemmän ilman näkemättä ketään. Täysikuu tuli ja meni ilman väkijoukkoja. He alkoivat tulla vasta 1990-luvun puolivälissä. Meillä on juuri ollut Chitra Purnima, joka on nyt Deepamin jälkeen toiseksi suurin pradakshinojen täysikuu. Piiloudun talossani, mutta poliisin raporttien mukaan jopa miljoona ihmistä tuli ja käveli kukkulan ympäri.

Päällystämätön giri-pradakshina tie noin 1980



Muistan yhden Kartikai Deepam -illan 1970-luvulla. Oli kaatosade. Lainasin sateenvarjon ja tein pradakshinan sateen lakkaamatta. Näkyvyys oli erittäin huono, mutta luulen, että olin melkein ainoa henkilö, joka käveli sinä yönä. Useimmat pyhiinvaeltajat olisivat tehneet kävelyn aamulla, mutta olin silti hieman yllättynyt siitä, että olin niin yksin illalla.

Asramin edessä oleva tie oli päällystämätön ainakin vuoteen 1955 saakka. Tätä on vaikea kuvitella nykyään: Pondicherry-Bangalore päätiellä ei ollut 1950-luvulla edes asfalttia.

Krishnaswami Bhagavanin kanssa Palakottussa

Mainitsin aiemmin, että Ramanasramamin ympäristö oli enemmän tai vähemmän hylätty 1950-luvun alussa. Sitten hitaasti, hitaasti, palvojat alkoivat valua takaisin, jotkut taloon, jonka he olivat jättäneet ja jotkut itse Ramanasramamiin. Kun saavuin, asramilla oli huomattava joukko ihmisiä, joiden nimet tuntevat kuka tahansa, joka on lukenut Ramanasramam-kirjoja. Shantammal ja Sampurnamma, kaksi brahmiini leskeä, jotka työskentelivät keittiössä, kun Bhagavan oli elossa, olivat edelleen siellä, vaikka he eivät enää valmistaneet ruokaa. Natesa Iyer, toinen entinen kokki, hoiti vanhaa salia, jossa vietin paljon aikaa. Hänellä oli iso joukko avaimia, jotka kilisivät kävelemisen aikana, koska hän ei voinut hallita tärinää käsissään. Viswanatha Swami asui sairaalan korttelin huoneessa. Kaksi Bhagavanin vanhoja hoitajia, Krishnaswami ja Sathyananda Swami, asuivat edelleen mökeissä Palakottun vieressä. Kunju Swamilla oli myös kota, mutta hän vuokrasi sen. Hän asui asramin ulkopuolella ja asui jälleen 80-luvun puolivälissä. Ramaswami Pillai asui Morvi yhdistyksessä ja toimi eräänlaisena siivojana, joka lakaisi kaikki lehdet ja piti paikan siistinä. Asramin eläkkeellä oleva postimestari Raja Iyer on edelleen. Hän näytti aina mielellään paikkoja uusille ihmisille ja auttoi heitä löytämään majoituspaikkoja, jos he niin halusivat. S. S. Cohen muutti takaisin Ramanasramamiin juuri ennen kuin saavuin. Bhagavanin mahasamadhin jälkeen hän oli viettänyt noin kaksikymmentä vuotta homeopatian harjoittajana Velloressa.

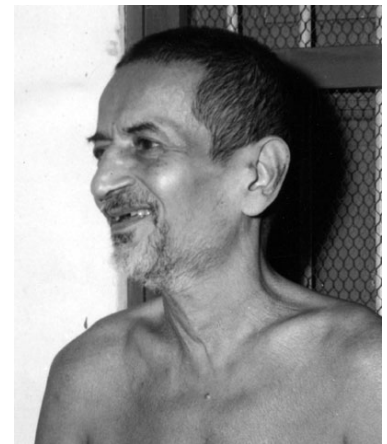


Sadhu Om



Oli muita palvojia, jotka asuivat asramin ulkopuolella omissa kodeissaan. Olen jo maininnut Lucia Osbornen ja Sadhu Natananandan. Feroza Taleyarkhanilla ja Roda Maciverilla oli molemmilla suuret talot, joissa he usein viihdyttivät vierailevia palvojia. Sadhu Om asui paikassa, jossa hänen samadhi pyhäkönsä nyt sijaitsee, viettäen suurimman osan ajastaan Bhagavanin ja

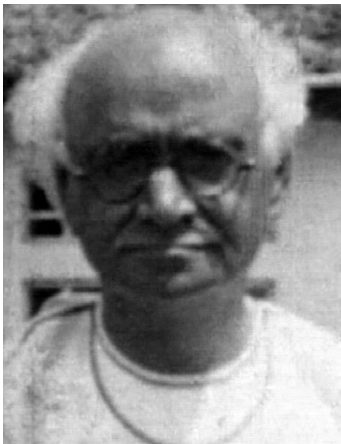
Jagadish Swami



Muruganarin kirjoitusten muokkaamiseen, kääntämiseen tai kommentointiin. Annamalai Swami asui yksinäisen elämänsä Palakottussa, eikä häntä nähty missään muualla.

Jotkut asukkaista olivat palvojien lapsia, jotka olivat olleet vakituisia kävijöitä Ramanasramamissa Bhagavanin päivinä. Oli swami nimeltä Jagadish, gujarati, joka oli vieraillut Bhagavanissa isänsä kanssa 1940-luvulla. Jagadish ei ollut tuolloin ollut kovin kiinnostunut Bhagavanista, mutta 1950-luvulla hän korvasi sen muuttumalla vakavaksi sadhuksi ja jäljittelemällä Bhagavanin fyysistä elämää. Hänellä ei koskaan ollut kuin lannevaate ja hän asui monta vuotta kukkulan kaikissa paikoissa, joissa Bhagavan oli asunut. Hän kuoli Ramanasramamissa 1980-luvulla meditoimalla huoneessaan. Toinen toisen sukupolven palvoja oli professori Ramachandraiah, eläkkeellä oleva historian professori, joka oli myös Munagala Venkataramaiahin vävy. Hän asui Osbornen asuinrakennelman toisella puolella. Toisella puolella oli parsi Dorab Framji, jonka isä oli ollut säännöllinen vierailija Bhagavanissa 1930- ja 40-luvuilla. Chandrasekhar, sen miehen poika, johon asram-kirjoissa viitataan nimellä ”Colombo Ramachandran”, asui asramissa ja huolehti kirjojen pakkausosastosta. Ja sitten tietysti oli Bhagavanin oma perhe. Hänen veljenpoikansa, Venkataraman, oli asramin presidentti ja hänen veljenpoikansa Ganesan huolehti suurimmasta osasta asramin päivittäisistä toiminnoista.

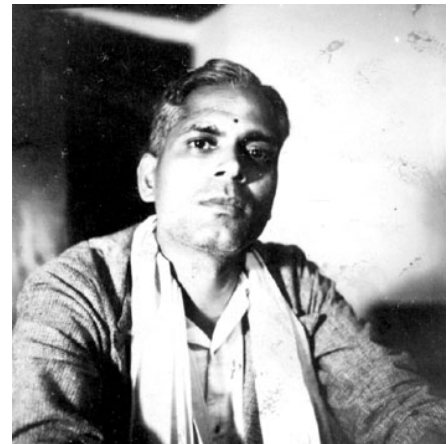
Dr Hafiz Syed



Kaikki palvojat, jotka rakensivat taloja 1940-luvulla, eivät onnistuneet välittämään intohimoaan Bhagavanista kohtaan perheensä seuraavalle sukupolvelle.

Kun Narayana Iyer ja tohtori Hafiz Syed kuolivat, heidän talonsa joko myytiin tai vuokrattiin, koska

Narayana Iyer



yksikään perheenjäsenistä ei ollut kiinnostunut asumaan Tiruvannamalaissa.

Tähän mennessä mainitsemani ihmiset tunsivat Bhagavanin henkilökohtaisesti ja asuivat asramissa tai sen lähellä 70-luvun puolivälissä. Oli paljon muita, jotka, kuten Bhagavanin ollessa elossa, vierailivat muutaman päivän ajan aina kun heillä oli aikaa. Jotkut, kuten T.M.P.Mahadevan, Suri Nagamma, Balaram Reddy ja K.K.Nambiar, tunnetaan nykyajan palvojina Bhagavanista ja hänen opetuksistaan kirjoittamiensa kirjojen takia. T. M. P. Mahadevan ilmestyi usein Kreikan (ja toisinaan myös Espanjan) kuninkaallisten perheiden jäsenten kanssa. Yhteydestään Mahadevanin ja Swami Rajeswaranandan kanssa heistä oli tullut palvojia. Ramanasramamissa oli todella pitkä ja kapea punainen matto, joka rullattiin ruokasaliin, jotta he voisivat istua, kun he tulivat syömään.

Myös Intian monivuotinen pääministeri Indira Gandhi teki satunnaisia vierailuja. Hän ei kuitenkaan koskaan pysynyt pitkään. Hän istui jonkin aikaa vanhassa salissa ja jäi joskus lounaalle.

Kun hän lähti, hänen hallituksensa helikopteri teki nopean pradakshinan Arunachalan ympäri.

Kreikan kuninkaallisen perheen jäseniä Ramanasramamissa ja T. M. P. Mahadevan ja asramin presidentti



Vaikka tunsin suurimman osan näistä vanhoista palvojista, en voi sanoa, että olisin erityisen läheinen yhtäkään heistä. Nautin heidän seurastaan, kävin miellyttäviä keskusteluja monien kanssa, mutta en voinut sanoa, että olisin kenenkään läheinen ystävä. Ne palvojat, jotka viehättivät minua välittömästi ja joiden kanssa muodostin vahvan siteen, tulivat myöhemmin. He olivat Lakshmana Swamy, Annamalai Swami ja Papaji.

Yksi kysymyksistäsi oli: 'Oliko elämä asramissa noina aikoina millään tavalla erilainen kuin nykyään?' Minun olisi sanottava "kyllä" ja hieman parempaa. Ihmiset, joiden kanssa olin säännöllisesti yhteydessä noina päivinä, olivat kaikki täällä Bhagavanin takia. Nykyään satoja ihmisiä tulee tänne, viikonloppuisin, festivaalipäivinä ja viileämpinä talvikuukausina, mutta yhä vähemmän näyttää olevan täällä Bhagavanin takia. Asramissa ja sen ympäristössä tulvivat säännöllisesti turisteja ja nähtävyyksien ihailijat ja jopa hengellisistä syistä tänne tulevat ihmiset seuraavat usein muita opettajia, jotka perustavat väliaikaisen tukikohdan Tiruvannamalaihin. Nykyään olen iloisesti yllättynyt, kun tapaan uusia ihmisiä, jotka kertovat minulle olevansa täällä yksinomaan Bhagavanin ja hänen opetustensa vuoksi. Olen iloinen siitä, että Arunachala tuo niin monia ihmisiä tänne, mutta kaipaen sitä yhteisen tarkoituksen tunnetta, joka oli täällä alkuvuosina.